

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηλείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,—
Ἑξάμηνος 4,50
Τρίμηνος 2,50

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—
Ἑξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

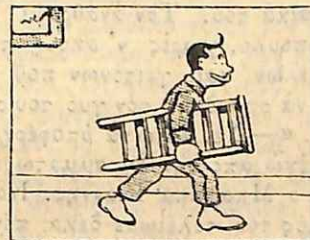
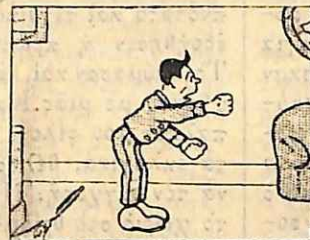
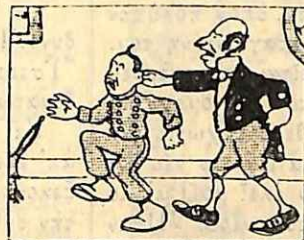
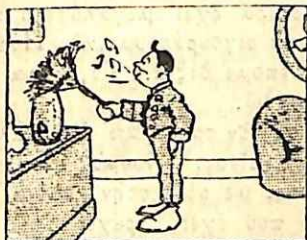
Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 13 Αὐγούστου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 37

ΠΩΣ ΑΝΑΠΟΔΟΓΥΡΙΖΕΤΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Ἡ Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΘΟΔΩΡΗ

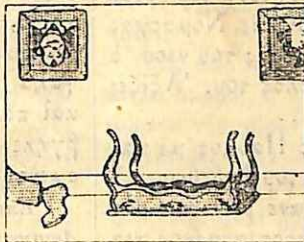
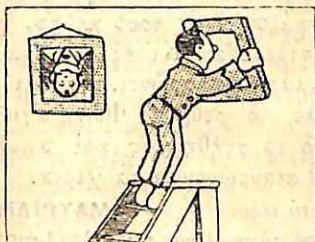
Ὁ μικρὸς Θωδωρὴς ἔξυπνίζ-
δης ἤτο ὑπηρετὴς εἰς τοῦ πλου-
σίου τραπέζιτου κ. Παραλῆ. Ἐ-
ξετέλει χρέη λακὲ τῆς κυρίας καὶ
ἡ κυριώτερα τοῦ δουλειᾶ ἦτο νὰ
κάθεται... στολισμένος εἰς τὸ ἀ-
μάξι, δίπλα στὸν ἀμαξά. Ὅλη τὴν

ἄλλη ὥρα ἔκαμνε πῶς ξεσκονίζει,
ἀλλὰ πραγματικῶς ἐγάζευε. Αὐτὸ
δὲν τὸ ἐγίνευσ καθόλου ὁ κύρ Ζα-
χαρίας, ὁ ἀρχιυπηρετὴς. Τὸν ἔ-
λεγε τεμπέλη, χαραιοφάγο, ὑπνα-
ρᾶ, καὶ μιά μέρα πού τὸν ἔπιασε
πάλι νὰ γαζεύη, τοῦ ἐτράδῃε τὸ

αὐτὶ καὶ τοῦ ἔδωσε δύο σφαλιά-
ρες δυνατές.

Ὁ τρόπος αὐτὸς ἐπείραξε πο-
λὺ τὸν μικρὸ Θωδωρῆ καὶ ἀπὸ
τῆ στιγμῇ ἐκείνῃ ἄλλο δὲν ἐσυλ-
λογίζετο παρά πῶς νὰ ἐκδικηθῇ
τὸν κύρ Ζαχαρία. Ἐπιτέλους,

ἀφοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι του ἐπὶ
τρῆς ὥρες καὶ εἴκοσι λεπτά, βρῆ-
κε ἕνα τρόπο, πού τοῦ ἐφάνη εὐ-
φύεστατος, μεγαλοφυῆς : Πῆρε
ἀμέσως μιά σκάλα καὶ κλειδώθηκε
εἰς τὸ σαλόνι. Ἐκεῖ ἄρχισε νὰ ξε-
κρεμᾷ τὰς εἰκόνες καὶ νὰ τὰς

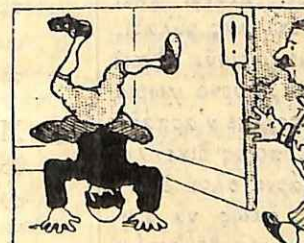
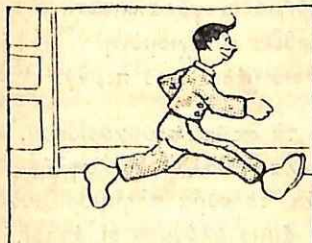
κρεμνᾷ ἀνάποδα, δηλαδὴ τὸ κάτω
μέρος ἐπάνω. Ἀφοῦ τὰς ἀναποδο-
γύρισε ἔτσι ὅλες, ἄρχισε νὰ κἀνῃ
τὸ ἴδιον μὲ τὰ ἐπιπλα. Καὶ ἀφοῦ
τὰ ἔβαλε ὅλα κάτω, μὲ τὰ πόδια
εἰς τὸν ἀέρα, τῶσκάσε. —Ὁ κύρ Ζα-
χαρίας, πού 'ς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ,

ἔφαγεν 'ς ὅλο τὸ σπίτι γιὰ νὰ βρῇ
τὸν τεμπέλη, μπῆκε ἐπιτέλους καὶ
εἰς τὸ σαλόνι. «Μπᾶ διάβολε ! εἶπεν
ὅταν εἶδε ἐκεῖνο τὸ κακὸ. Τρελλὸς
εἶμαι ἢ μεθυσμένος ; . . . Ἀ, α,
κατάλαβα ! Τὸ σπίτι γύρισε ἀνά-
ποδα ! Ἴσως καὶ ὅλος ὁ κόσμος !

Καλέ, αὐτὸ εἶνε ἕνα θαῦμα θαυ-
μαστό ! » Ἡ ἐξήγησις αὐτῇ τὸν
ικανοποίησε. Ἐπειτα ὅμως συλ-
λογίσθηκε ὅτι αὐτὸς περπατοῦ-
σε... εἰς τὸ ταβάνι. Διὰ νὰ συμμορ-
φωθῇ λοιπὸν μὲ τὸ περιβάλλον καὶ
νὰ ἔλθῃ εἰς ἰσορροπίαν, ἔκαμε μιά

τούμπα καὶ ἔξακολούθησε νὰ περπα-
τῇ... μὲ τὰ χέρια. «Ἔτσι μάλιστα,
ἔλεγε ἀφοῦ ἀναποδογυρίσθηκε ὁ
κόσμος, πρέπει νὰναποδογυρι-
θοῦν καὶ οἱ ἄνθρωποι ! »

Ὁ πονηρὸς Θωδωρῆς, πού ἀπὸ
τὴν κλειδαρότροπα κατέσκόπευε

τὸν ἀρχιυπηρετὴν, ἔτρεφε τότε νὰ
εἰδοποιήσῃ τὸν κ. Παραλῆ. Ὁ
τραπέζιτης ἔτρεφε, καὶ ὅταν εἶδε
τὸν ὑπηρετὴν τοῦ νὰ περπατῇ μὲ
τὰ χέρια εἰς τὸ σαλόνι, ἔκαμε τὸ
σταυρὸ τοῦ καὶ εἶπε : «Δυστυ-
σμένος ἄνθρωπος ! εἶνε γιὰ τὸ

φρενοκομεῖο ! » Ἐπειτα, μὲ πολ-
λὰς προφυλάξεις, ἀνήγγειλε στὸν
κύρ Ζαχαρία ὅτι δὲν μπορούσε
πιά νὰ τὸν κρατήσῃ στὴν ὑπηρε-
σία του «διὰ λόγους υγιείας». Τότε
πραγματικῶς ὁ ὑπηρετὴς ἐνόμισε
πῶς κατὰ ἐπαθε τὸ μυαλό του,

καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ γιὰ νὰ
κρυταχθῇ. Τὴν ὥρα ὅμως πού ἔ-
φευγε, ὁ πονηρὸς Θωδωρῆς τοῦ ἐ-
φώνησε : —«Ὁρα καλῇ, κύρ Ζα-
χαρία, καὶ νὰ μάθῃς ἄλλῃ φορὰ
νὰ μοῦ τραβᾷς τ' αὐτὶ καὶ νὰ μὲ
μπατίζῃς ! » Τότε μόνον ὁ ἀγα-

θὸς Ζαχαρίας κατάλαβε τὴν πονη-
ρίαν καὶ ἐξήγησε τὸ θαῦμα... «—Τί
νὰ σοῦ κάμω, τοῦ εἶπε— τώρα
φεύγω ! μὰ δὲν θὰ ξαναπέσης
καμμιὰ φορὰ εἰς τὰ χέρια μου ; Ὅ-
σοῦ δείξω ἐγὼ, καλὴρόπαῖδο, πῶς
ἀναποδογυρίζεται ὁ κόσμος ! »

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΚΑΡΑΚΑ

[Μυθιστόρημα υπό MAURICE CHAMPAGNE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων : — Εἰς τὸ ἀερόπλοιο τοῦ Ἀβραάμ Οὐίξων, τὸ ὁποῖον περὶ ἀκρυβερνῆτον, εἰς τὴν τύχη, ὁ ὑπηρετὴς τῶν Νικόλας Καρακάς καὶ οἱ ἀκούσιοι συνεπιβάται τοῦ Κούντ καὶ Τζήνφοκ, περιμένουν τὰ σταμάτησιν μόνῃ τῇ μηχανῇ, διὰ τὰ καταβοῦν. Ἐν τῷ μεταξὺ διηγουμένῳ εἰς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ ἱατροῦ πῶς εὐρέθησαν εἰς τὸν κήπον τὴν στιγμήν τῆς ἐφόδου τῶν νυκτοκλεπτῶν. Ἀκούσαντες ἀπὸ τὴν γειτονικὴν οἰκίαν τοὺς πυροβολισμοὺς, τοὺς ὁποῖους προφανῶς εἶχε ὁ ἱατρὸς ἐναντίον τῶν κακοῦργων, ἔτρεξαν καὶ ὑπερεπήδησαν τὸν φράκτιν διὰ τὰ δώσαντες βοήθειαν. Νομίζοντες δὲ ὅτι ὁ ἱατρὸς θὰ εὐρίσκειτο εἰς τὸν «οἰκίσκον», τὸν ὅποιον ἐξέλεβαν ὡς τὸ ἐργαστήριόν του, ἀνῆλθον τὴν κλίμακα καὶ εἰσῆλθον ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκειτο ἡδὴ ὁ Νικόλας Καρακάς. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ «οἰκίσκος», ὁ ὅποιος ἦτο ἀερόπλοιο, ἔκαμε πτερά καὶ εὐρέθησαν καὶ οἱ τρεῖς ταξιδευόντες εἰς τὸν ἄερα. — Τελειώνων τὴν διήγησίν του, ὁ μηχανικὸς Κούντ ἐπιλέγει :

— Δὲν ἤξεύραμεν τότε, μίστερ Καρακά, ὅτι ὁ ἱατρὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ, καὶ ὅτι, ἀντὶ ἐκείνου, θὰ εὐρίσκαμεν σῆς...

— Καὶ ὅτι, συμπληρώνει ὁ πλοίαρχος μειδιῶν καὶ δεικνύων ἀλληλοδιαδόχως τὸ μέτωπον τοῦ συντρόφου του καὶ τὴν ἰδικήν του κοιλίαν, θὰ μᾶς ἐκάμνατε τέτοιαν ὥραιαν ὑποδοχὴν.

— Ὁ Ἕλλην μειδιᾷ. Ἡ προφανὴς εὐθυμία, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ δύο Ἀμερικανοὶ ὑπαινίσσονται τὰ γερά κτυπήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἐφιλοδώρησε, πρὸς στιγμὴν τὸν φαιδρύνει. Ἐπειτα ὅμως σοβαρῶς ἐστὰ καὶ ἀπαντᾷ :

— Καλὰ καὶ ἄγρια εἰς αὐτὰ. Βλέπω ὅτι ἔκαμα λάθος εἰς τὰ πρόσωπα καὶ σῆς ζήτησιν συγγνώμην ἐξ ὅλης ψυχῆς. Οἱ λωποδύται ὅμως ποῦ μπήκαν ἀπὸ τὸ παράθυρο ; ... Ἐγὼ εἶδα δύο ἀνθρώπους νὰ μπαίνουν ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς σάλας. Τὶ ἀπέγειναν ; Καὶ ὁ γιατρός, ὁ κύριός μου...

— Τοὺς ὑπεδέχθη μὲ τὸ ρεβόλβερ, λέγει ὁ Κύρος Κούντ.

— Ἄ, ὥστε αὐτός ; ...

— Ἔτσι φαίνεται. Θὰ τοὺς ἐπυροβόλησε τὴν ὥραν ποῦ σῆς ἐκυνήγουν. Δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐξηγηθῇ τὸ πρᾶγμα διαφορετικὰ. Διότι οἱ λωποδύται δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σῆς πυροβολήσουν, μὲ κίνδυνον νάκουσθουν.

Ὁ Νικόλας Καρακάς ἐκβάλλει τότε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

— Πραγματικῶς, λέγει. Ἄ, τόσο τὸ καλλίτερο ! ... Ἄν εἴν' ἔτσι, — καὶ ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι, — ἡσυχάζω λιγάκι γιὰ τὴν τύχην τοῦ καλοῦ μου κυρίου. Ἄν

μπορούσα μόνο νὰ τοῦ ἐπιστρέψω...

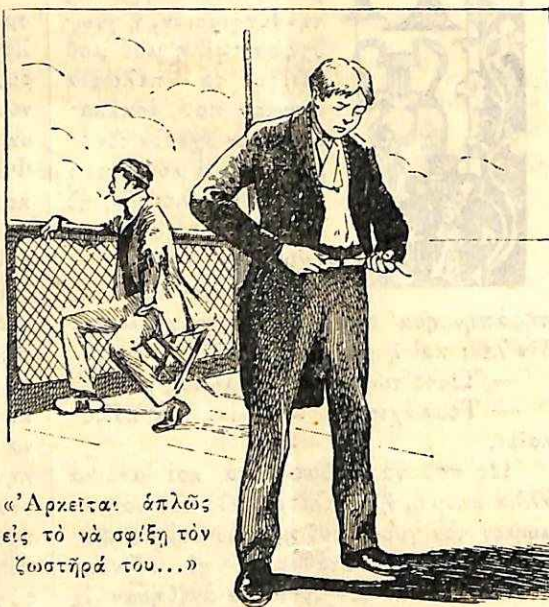
Οἱ δύο ἄλλοι τὸν ἐννοοῦν πρὶν τελευτῇ τὴν φράσιν του.

— Ὅσο γι' αὐτὸ, βασισθῆτε σὲ μᾶς, τοῦ ἀπαντοῦν μ' ἓνα στόμα. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, θὰ κάμωμεν τὰ δυνάτα διὰ νὰ σώσωμεν τὸ ἀερόπλοιο συγχρόνως μὲ τὴν ζωὴν μας.

Καὶ ἀνταλλάσσουσιν καὶ οἱ τρεῖς ἰσχυρὰς χειραψίας, ὡς ὄγκους ἐπιβεβαιώνοντας τὴν ἀπόφασίν των.

Κατόπιν ὁ πλοίαρχος συμβουλεύει νάναυθοῦν ὀλίγας στιγμὰς, ἀναμένοντες τὸ ἀπρόοπτον. Πρόπει, λέγει, ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ κρίσιμος ὥρα, νὰ εἶναι καὶ οἱ τρεῖς ἐτοιμοί, ἀκμαῖοι, μὲ ὅλας τὼς δυνατότητες.

Ὁ Κύρος Κούντ προσφέρεται νὰ φυλάξῃ κατὰ τὰς δύο πρώτας ὥρας, διότι εἶναι ἀνάγκη τῶντι νὰ γρυπνῇ κάποιος διὰ νὰ δώσῃ τὸ σύνθημα τῆς ἐγέρσεως,

« Ἀρκεῖται ἀπλῶς εἰς τὸ νὰ σφίξῃ τὸν ζωστήρα του... »

ἐὰν ἔπαυεν ἔξαφνα νὰ κινῆται ἡ μηχανή. Ἐν περιτροπῇ, ὁ Χάρρυ Τζήνφοκ καὶ ὁ Νικόλας Καρακάς θὰ τὸν ἀντικαθίστων.

Κλινιστικὰς ἐπὶ εἶναι διπλωμένα εἰς μίαν γωνίαν τοῦ θαλάμου. Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ἱατροῦ καὶ ὁ πλοίαρχος τὰ παίρνουν, ἔπειτα, ἀφίνοντες τὸν μηχανικὸν μόνον εἰς τὸν θάλαμον, ἀνέρχονται μὰζι νὰ κοιμηθῶν εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ἐκεῖ ὁ Νικόλας Καρακάς ἀπλώνει τὴν τένταν (*) διὰ νὰ μὴ ἐνοχλοῦν τὰ μάτια τῶν αἰ ἀκτίνες τῆς σελήνης.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, βοηθοῦντος τοῦ κόπου καὶ τῶν συγκινήσεων, ἀποκοιμῶνται. Ὁ ὕπνος τοῦ πλοίαρχου εἶναι βαθύς· ἀλλὰ κάπως ἀνήσυχος ὁ ὕπνος τοῦ ὑπηρετοῦ, ὁ ὅποιος καὶ κοιμώμενος δὲν παύει νὰ συλλογίζεται καὶ ἐνεδρεύεται τὸν κύριόν του.

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 288.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΘΑΛΑΣΣΑ

Πεῖνα.

Τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς παρέχεται χωρὶς τίποτε ἔκτακτον καὶ ὅπως εἶχε συμφωνηθῇ.

Ὁ μυστηριώδης κινήτης τοῦ ἱατροῦ Οὐίξων ἐξακολουθεῖ νὰ ἐργάζεται κανονικώτατα. Αἱ μεγάλαι σκοτεινὰ πτέρυγες πλήττουν τὸν ἄερα ρυθμικῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ὅπισθεν ἡ ἐλίσσιν κινεῖται μὲ ἀκατάπαυστον ἄσθμα.

Ἐξημέρωσεν ἄλλα κάτωθεν τοῦ πλοίου τῶν οἱ ταξιδιωτῶν τοῦ ἁέρος δὲν διακρίνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ μίαν θάλασσαν ἀπὸ σύννεφα.

Διατηροῦνται πάντοτε εἰς ὕψος χιλίων πεντακοσίων ἕως χιλίων ἐξακοσίων ποδῶν ἡ δὲ διεύθυνσίς των ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, ὡς βεβαιώνει ὁ Κύρος Κούντ, βορειοανατολική.

Ὅσον διὰ τὴν ταχύτητα, τῷ εἶναι ἀρκετὰ δύσκολον νὰ τὴν ὑπολογίσῃ, ἔστω καὶ κατὰ προσέγγισιν, διότι τὸ ἀερόπλοιο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν μηχανήν του, πρέπει νὰ ὠθῆται καὶ ἀπὸ ρεῦμα ἁέρος, τοῦ ὁποῖου ὁ μηχανικὸς ἀγνοεῖ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ταχύτητα.

Καὶ ναὶ μὲν ὑπάρχει εἰς τὸν θάλαμον κάποιος ἀνεμογράφος, προωρισμένος νὰ δεικνύῃ τὴν κατεύθυνσιν τῶν ἀνέμων καὶ τὴν ταχύτητά των, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ὑπέστη κάποιαν βλάβην τὴν στιγμήν τῆς ἀνωμαλίου ἐκινήσεως, καὶ τώρα — πρᾶγμα πολὺ δυσάρεστον, — δὲν λειτουργεῖ. Ἡ ὁπὼς δὴ ποτε, ἀναβιδάζων τὴν ταχύτητα εἰς δεκαπέντε ὡς δεκαεῖς ναυτικά μίλλια τὴν ὥραν, ὁ Κύρος Κούντ νομίζει ὅτι δὲν κάμνει μεγάλον λάθος.

Τὸ ναυτικὸν μίλλιον ἰσοδυναμεῖ μὲ 1852 μέτρα. Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀριθμοῦ τούτου καὶ τῆς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία ἦτο ἡ δεκάτη τῆς ἐσπέρας, ὁ Νικόλας Καρακάς, τοῦ ὁποῖου τὸ ὥρολόγιον δεικνύει τώρα τὴν ἑκτὴν τῆς πρωίας, ὑπολογίζει καὶ εὐρίσκει ὅτι τὸ διανυθὲν ἀπὸ γῆς διάστημα θὰ ἦτο ἡδὴ ἑκάτον εἰκοσιπέντε ἕως ἑκατὸν εἰκοσιεὶς μίλλια, ἦτο 237 ἕως 238 χιλιομέτρα.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Σικάγον καὶ διητυνῶντο ἐξακολουθητικῶς πρὸς τὰ βορειοανατολικά, ὁ πλοίαρχος συμπεραίνει ὅτι θὰ εὐρίσκηται ὁλονέν εἰς τὰ περὶ χώρα τῆς λίμνης Ἐριῆς καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ διέλθουν ἴσως ἄνωθεν τοῦ Νιαγάρα,

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Νικόλας Καρακάς τανύεται καὶ λέγει σχεδὸν μηχανικῶς :

— Διάβολε, πῶς πεινώ !

Εἶναι τῶντι κατὰ τὸ ὅποιον δὲν ἐσκέφθησαν ἀκόμη καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶναι

σπουδαῖον. Ἡ φράσις, τὴν ὁποίαν ἐρρίψεν ἀπρόοπτος ὁ ὑπηρετὴς τοῦ ἱατροῦ, προσδίδει ἔξαφνα εἰς τὰ πρόσωπα τῶν συντρόφων του μίαν ἐκφρασὴν ζωηρᾶς ἀνησυχίας.

Κυττάζονται καὶ οἱ τρεῖς, ὁ δὲ Νικόλας Καρακάς, ἐκφράζων τὴν γενικὴν σκέψιν, ψιθυρίζει :

— Νὰ ἰδοῦμε !

Τὴν στιγμήν ἐκείνην εὐρίσκονται εἰς τὸ δῶμα, ἀλλὰ σπεύδουσιν νὰ κατέλθουν εἰς τὸν θάλαμον.

Ἐκεῖ ἐρευνοῦν πᾶσαν γωνίαν, ἀλλ' ἀνωφελῶς. Δὲν εὐρίσκουν τίποτε...

Φοίχη !

Τὸ ἀερόπλοιο δὲν εἶναι ἐφωδιασμένον οὔτε μὲ νερόν, οὔτε μὲ τρόφιμα. Καὶ φεῖ, ὅπως γνωρίζομεν, οὔτε μὲ κηδάλιον.

Ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ἐπιδεινώνει φοβερά τὴν θέσιν τῶν ἀκουσίων ἀεροπόρων. Ἦν ἢ πρὸς τὰ πρόσω πορεῖα ἐξακολουθῇ, ὀλίγας ἡμέρας ἀκόμη, ἐὰν ὁ κινή-

της δὲν σταματήσῃ ἀφ' ἑαυτοῦ πρὶν παρέλθουν εἰκοσιτέσσαρες ὥραι, τί θάπογινουν ;

Ἡ ἀπορία αὕτη γεννᾶται εἰς τὸν νοῦν των ἀνησυχαστικῇ καὶ τραγικῇ.

Παρερχομένης τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ δέους, συνεχίζουν τὰς ἐρεῖνας των. Τώρα ψάχνουν παντοῦ μὲ μίαν λυσσαλέαν δραστηριότητα.

Ὁ Νικόλας Καρακάς σηκώνει τὰς ψάβας ποῦ καλύπτουν τὸ δάπεδον τοῦ θαλάμου, μὲ τὴν ἐλπίδα νάναυθῃ καμμίαν καταπακτὴν, ὁδηγοῦσαν εἰς καμμίαν μικρὰν ἀποθήκην τροφίμων. Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει ἀπολύτως τίποτε.

Αἱ ἐρευναι, αἱ ὁποῖαι πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἰσιν κατόπιν εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀπεδείχθησαν ἐπίσης ἀνωφελεῖς.

Καὶ τὰ τοιγώματα ἀκόμη τοῦ ἀεροπλοίου ἡρευνήθησαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εἰς μάτην.

Μετὰ μίαν ὥραν ἐδέχσε τέλος νάπο-

βάλουν πᾶσαν ἐλπίδα καὶ νὰ παραδεχθῶν τὴν φοδερὰν πραγματικότητά.

— Καὶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ πελπισθῶμε ὁλωςδιόλου ! ἀνακράζει τότε ὁ Νικόλας Καρακάς. Ἡ παράξενη αὕτη μηχανὴ δὲν θὰ δουλεύῃ αἰωνίως· αὐτὸς ὁ περίφημος ὁ γὰρ ὁ ἄνθρωπος ποῦ τὴν κινεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀνεξάντλητος. Θάρρος ! ἄς ἐλπίζωμεν !

Τὰ λέγει αὐτὰ διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς συντρόφους του καὶ διὰ νὰ ἐνθαρρυνθῇ καὶ ὁ ἴδιος· κατὰ βάθος ὅμως αἰσθάνεται τρομερὰν ἀνησυχίαν.

Ὁ Κύρος Κούντ καὶ ὁ Χάρρυ Τζήνφοκ δὲν λέγουν τίποτε, βεβαίως ὅμως σκέπτονται τὰ ἴδια.

Ὁ Νικόλας, ἐρευνῶν τὰ θυλάκιά του, ἀνακαλύπτει μιστὴν πλάκην τσονολάσας.

Ἰδοὺ τί ἔχουν νὰ φάγουν καὶ νὰνθῶν ἐπὶ ὥρας ἢ ἐπὶ ἡμέρας !

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

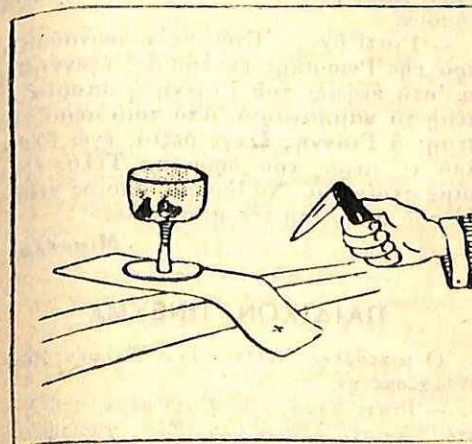
Περίεργα οἰκόσημα

Εἰς τὴν νήσον Βανκούβερ, ἐμπρὸς εἰς κάθε ἀριστοκρατικὴν οἰκίαν, ὑπάρχουν κατὰ περίεργον καὶ πᾶσαι χονδροειδῶς σκαλισμένοι καὶ χρωματισμένοι, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται

« Τότεμ πόλ ». Οἱ πάσσαλοι αὗτοι παριστάνουν τὰ οἰκόσημα τῶν εὐγενῶν κατόικων τῆς νήσου, οἱ ὁποῖοι κατὰγονται ἀπὸ τοὺς περιφίλους Ἰνδοὺς Σίβας.

Τέχνασμα

Ἰδοὺ ἓνα ποτήρι γεμάτον νερόν ὡς τὰ

χειλὴ, ἐπάνω εἰς μίαν ταινίαν χάρτου, εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς τραπέζης.

Εἰμπορεῖτε νὰ τραβήξετε τὴν ταινίαν ἀπὸ κάτω, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε μία σταγὼν νεροῦ ἢ τοῦλάχιστον χωρὶς νὰ νάναποδογυρισθῇ τὸ ποτήρι ;

Ἀδύνατον ἂν δὲν μάθετε τὸν τρόπον : Θὰ πάρετε ἓνα σουγιάν ἀνοιχτόν, ὅπως δεῖχνει ἡ ἀνωτέρω εἰκὼν, καὶ θὰ κτυπήσετε τὸ χαρτὶ εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶναι σημειωμένον μ' ἓνα σταυρόν.

Ἄνθινα ἀνδρείκελλα.

Κατ' ἑτος εἰς τὸ Τόκιο τῆς Ἰαπωνίας γίνεται μὴ γὰρ ἑκατὸς χιλιάδων ἄνθρωποι κατὰσκευάζουν σκελετοὺς ἀπὸ σύρμα ἔχοντας τὴν μορφήν διαφόρων ἀνθρώπων τῆς ἡμέρας, πολιτικῶν, στρατηγῶν, ἡθοποιῶν, φημισμένων κ.τ.λ. Αἱ κεφαλαὶ αὐτῶν τῶν σκελετῶν εἶναι ἀπὸ ξύλον σκαλιστόν, τὸ δὲ ἐσωτερικόν των γεμίζεται μὲ γῶμα, εἰς τὸ ὅποιον φυτεύονται χρυσάνθεμα διαφόρων χρωμάτων, ὥστε, ἀνθίζοντα ἔπειτα, νὰ ἐνδύ-

ουν τὸν τρόπον τινὰ τὸ ἀνδρείκελλον διὰ μιᾶς ὥρας, μεγαλοπρεποῦς καὶ πολυχρόμου στολῆς.

Τὰ ἄνθινα αὐτὰ ἀγάλματα τῶν Ἰαπώνων, τελειότατα, θαυμάζονται πολὺ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νικολέττου Πετεινάρη

ΝΑ	ΑΡ	ΛΙ	ΔΛ
ΓΡΙΣ	ΡΩΣ	Ο	ΚΤΟΣ
ΡΙ	ΤΙ	ΛΙΣ	ΚΕ
ΠΑΡ	Υ	ΝΟ	ΔΕ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ ὥστε ν' ἀποτελεσθῶν τὰ ἐνδύματα πέντε θηρίων.

Ἀγλῶσις : Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Ἑρριπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν **δεκάραν** ἢ μὲ ἓνα **δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύτῶν θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ πᾶσιν τὸ ὅποιον θάποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ **κλήρου** μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**.

Λύσις τοῦ Παίγνιου τοῦ 36ου φ.

Αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶναι :

Ἐλέφας, λέων, ἀετός, ροδάκινον.

Ίδε τον Ό-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
του, Κερ Β

ΑΝΤΙΘΕΣΙΣ

Μακράν, εἰς τὸν ὀρίζοντα, χρυσοπόρφυρος τοῦ ἡλίου ὁ δίσκος, ὅμοιος μὲ ἀνατέλλουσαν πανοέλιγον, κατέρχεται ἀργὰ εἰς τὴν δύσιν. Σιγὰ-σιγὰ, ὁ μεγαλοπρεπὴς τοῦ φωτός βασιλεὺς ἀπέρχεται. Μαζί του ἀφανίζονται οἱ σάπφειροι καὶ τὰ ροδόφυλλα ποῦ στολίζουν τὴν φύσιν. Λευκόφωρος πέπλος θὰ ἀντικαταστήσῃ μετ' ὀλίγον τὴν χρυσοῖδυσαν τῆς δύσεως στολὴν... Μαγευτικὸ δειλινό! ἡ λίμνη ἀπλώνεται ὅλη ῥαφειρένια, ἀτάραχη. Σιγανὸ μισόσβυστο τραγουδάκι ἀφίγει τ' ἀπαλὸ κυματάκι σπάζοντας στὰ πλάγια τῆς βάρκας, σὰν γλυκὸ νανούρισμα ποῦ κοιμίζει καθενὸς τὴν λύπη...

Ὁ ἄνεμος ὀρηκτικὸς πνέει, μαίνεται, πότε ἀγρίως μυκώμενος, πότε συρίζων ὀξέως. Τὰ κύματα ἀφρίζουν ἀπὸ τὸν θυμὸν των, κτυποῦνται στοὺς μαύρους βράχους τῆς ἀκρογιαλίας, καὶ μὲ φρίκην, μὲ τρόμον ἀκούει κανεὶς τὸν ἀπαίσιον ἤχον τὸν συνταράττοντα τὴν καρδίαν. Φαίνεται ὡς σαρακηνὸς γογγυσμὸς, ὡς καταθλιπτικὸς στόνος βαρυαλγούς τινὸς ὄντος, ποῦ θυμίζει στὸν ἄνθρωπο κάθε του λύπη.

Δωδωναῖος

ΦΑΛΗΡΙΚΗ ΕΣΠΕΡΑ

Ὁ δύνων ἥλιος χρωματίζει τὸν ὑπὲρ τὴν Καστέλλαν ὀρίζοντα μ' ἑλαφρὸν ροδόχρυν χρῶμα, τὸ ὁποῖον τῆδε κακεῖσε διακόπτει χρυσοῖδυν νεφίδριον. Ὁ ἑκάθ' ὅλην τὴν ἡμέραν πνέων ἄνεμος κατέπεσεν ἥδη καὶ ἤρχισεν νὰ πνέῃ ἡ νυκτερινὴ θαλασσία αὖρα. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἀποπνέει ὑγρασίαν, εἰς τὴν ὁποίαν προστίθεται ὀσμὴ λίαν εὐχάριστος, ἐκ τῶν φυκῶν ἀποπνευμένη.

Φωτὰ τινα ἤρχισαν ν' ἀνάπτωνται, τὰ ὁποῖα στίζονται πολλαχὺ τὰς ἀκᾶς τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου καὶ τῶν Τζιτζιφιδίων. Τὰ εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Φαλήρου ἀναπαύομενα ἱστοφόρα ἀνάπτουσι τοὺς φανούς των, ἀνὰ ἓνα εἰς τὴν πρύμνην καὶ τὴν πρῶσαν, ἓνα ἐρυθρὸν καὶ ἓνα πράσινον ἐκατέρωθεν τῶν ἱστίων. Τὸ ἡλεκτρικὸν τράμ τρέχει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς Φαλήρου εἰς τὸ ἕτερον, καὶ μετὰ τοσαύτης ταχυτήτος, ὥστε φαίνεται ὡς ὀλισθαίνον ἐπὶ τῶν γοαμῶν.

Σμήνην ἀνθρώπων ἀνέρχονται καὶ κατέρχονται, περιπατοῦν ἐπὶ τῆς προκυμαίας ἢ τῆς ἐξέδρας, καὶ κἀνθηταί πέριξ τῶν τραπέζων καφενείου τινός.

Τὸ Ἀκταῖον, ἐπιβλητικὸν ἐν τῷ ὄγκῳ του, ὁρατὸν ἐν τῷ κυρτῷ του, ἐγείρεται ἐν τῷ μέσῳ πάντων μεγαλοπρεπὲς καὶ φαίνεται ὡς ὑπερέχον πασῶν τῶν οἰκοδομῶν διὰ τοῦ ὕψους του τρούλλου. Ὡ, πόσον ἀναπαικτικὴ εἶνε ὀλιγόμορος διαμονὴ ἐν Φαλήρῳ! Ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου κατάρθωσε νὰ μετατρέψῃ τὴν ξηρὰν καὶ ταλματώδη ἀκτὴν τοῦ Φαλήρου εἰς κέντρον θερινόν, εἰς παράλιον

πόλιν ἔχουσαν ὄψιν λουτροπόλεως εὐρωπαϊκής.

Καὶ ἰδοὺ, ἡ ὀλοστρόγγυλος ἐρυθρὰ σφαῖρα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀποσύρεται ὀπισθεν τῶν λοφίσκων τῆς Μουνυχίας. Τὸ λυκόφως ἐπ' ὀλίγιτον διαρκεῖ, ὥστε σκότος καλύπτει ὅλον τὸν ὀρίζοντα, ὅταν ὁ ἥλιος κρυφθῇ ὀλοτελῶς ἀπὸ τὰς ἀκράς τῶν στεγῶν.

Τώρα δολόκληρος ἡ παραλία ἐφωτίσθη ἀπὸ ἀπειράριθμα φῶτα, τὰ ὁποῖα κατοπτρίζονται εἰς τὰ παμμένα ὕδατα, τὰ ὁποῖα μόλις ρυτιδοῖ ἡ ἑσπερία αὖρα.

Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ

Μὲ καρδίαν ἀπὸ τὰ ξένα ἐπιστρέφει ἓνα ναυτάκι, καὶ μὲ μάτια δακρυσμένα τὸ μικρὸ κυττᾶ νησάκι.

Μὲ τὸ κύμα ἔχει παλαίσει, μὲ τὸν ἀγριο βόρρη, μὲ φουρτούνες ἀγριέμενες σὰν ἀνήμερα θεριά.

Βλέπει πέρα ἐκεῖ τὸ φάρο φῶς τριγύρω νὰ σκορπά, βλέπει βράχι' ἀγαπημένα καὶ καλὸς π' ἀγαπάει.

Μὰ νὰ τώρα 'ε τὸ νησάκι τρέχει μ' εὐθυμὴ λαλιὰ τὴν μανούλα του φωνάζει καὶ ἐσχάτὰ τὰ βράσά του σ' τὴν θερμὴν τῆς ἀγκαλιά.

Ὁνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος

ΑΝΑΒΑΛΛΕΤΑΙ

— Θὰ ἔλθῃς νὰ ἴδῃς τὸ θέατρό μας; — Βεβαίως θὰ ἔλθω...

Τὴν ὀριζομένην ὥραν ἐπῆγα. Ἐν δωματίῳ εἶχε μετασκευασθῇ εἰς θέατρον, δηλ. σκηνὴν καὶ πλατεῖαν. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ πλατεῖα μόλις καὶ μετὰ βίας ἐχωροῦσε πέντε καρέκλες.

Ἡ αὐλαία, ἓνα σινδόνι, ἦτο σιχμένη. Ἐκατέρωθεν αὐτῆς χαρτὶ ἀπὸ ἐφημερίδας ἀπετέλει μετὰ τῆς αὐλαίας τὴν πρόσοψιν τοῦ θεατρίδου. Τὸ πρόγραμμα τῆς παραστάσεως ἀνέγραφε μίαν παλαιὰν κωμῶδιαν, δὲν ἐνθυμούμαι ποῖαν... Οἱ ἐρασιτέχναι ἠθοποιοί, τὸ ὅλον ἐπτά, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἦσαν ἐντὸς τῆς σκηνῆς καὶ ἐνεδύνοντο.

Ἐξάφνα ἀκούεται θόρυβος, φωναί, διαπληκτισμοί. Σηκώνουν τὴν αὐλαίαν καὶ ἐξέρχονται μερικοὶ ἓνας μ' ἓνα παπούτσι, ἄλλος ἔκωκυμπος, ἄλλος μισοενδυμένος, καὶ τρέχουν ἐκτὸς τοῦ δωματίου σὰν τρελλοί.

— Τί τρέχει; ἐρωτῶ.

— Νά, ἐχάσαμε τὸ βιβλίον καὶ πάνε νὰ τὸ εὑρουν.

Γυρίζουν ὅλον τὸ σπῆτι, τὸ φέρνουν ἄνω-κάτω, ψάχνουν 'στὰ συρτάρια, τραπέζια, ἀλλὰ τίποτε.

Μετ' ὀλίγον ἐπιστρέφουν. Ψάχνουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ ὅστερα τὸ... θέατρον, —μόνον τοὺς τρεῖς θεατὰς δὲν ἔβρισαν. — Ἀλλὰ ματαίως. Ἐν τῷ μεταξύ ἔλαβα καιρὸν νὰ περιεργασθῶ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς σκηνῆς. Ὁλοὶ καὶ ἐφημερίδες, καὶ ρεκλάμες χρωματιστές, κολλημένες ἐπ' αὐτὴν. Δύο δένδρα ζωγραφιστὰ—ὁμοιάζοντα καὶ ἐγὼ δὲν ἤξεύρω μὲ τί—παρίστανον δάσος. Δύο θύρα μὲ παρατετάματα, εἰς τὸ βάθος ἔνας καναπὲς καὶ ἓνα τραπέζι, ἰδοὺ τὸ ἐσωτερικόν.

Τέλος, ἀφού ἐφιλονέησαν καὶ ἐκ δευτέρου, σηκώνεται ἡ αὐλαία, παρουσιάζεται ὁ θιασάρχης μισοενδυμένος καὶ λέγει μὲ σοβαρότητα:

— Κύριοι, ἡ παράστασις ἀναβάλλεται! Οὔτε συγγνώμην ἐξήτησεν, οὔτε εἶπε τὸ αἴτιον τῆς τοιαύτης ἀναβολῆς, ὅπερ ἐννοεῖται.

Ἐξόριστος Βασιλῆας

ΟΤΑΝ ΘΑ ΠΕΣΗ ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

Δύο νέοι εἰσέρχονται εἰς ἓν τῶν καλῶν ξενοδοχείων τῶν Ἀθηνῶν φιλονεικούντες μεγαλοφώνως. — Ἐχομε βάλῃ δέκα μπουκάλες κραοὶ στοίχημα, λέγουν εἰς τὸν ξενοδόχον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐγνώριζε πρὸ καιροῦ.

— Θέλετε νὰ τὲς φέρω τώρα; τοὺς ἐρωτᾷ.

— Νά, λέγει ὁ εἰς ἐκ τῶν νέων, ἀλλὰ θὰ πληρωθῇς αἶμα τελειώσῃ τὸ στοίχημα, ὅταν δηλ. θὰ ἴδωμε ποῖος θὰ χάσῃ ἀπὸ τοὺς δύο μας.

— Δὲν με μέλει, λέγει ὁ ἀγαθὸς ξενοδόχος ἀπὸ τοὺς δύο σὰς ἑνας πάντα θὰ χάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθον καὶ ἄλλοι καὶ μετ' ὀλίγον καὶ αἱ δέκα μπουκάλες ἦσαν κεναί.

— Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ μάθωμε... λέγει μειδιών ὁ ξενοδόχος, ὅταν οἱ δύο φίλοι προσῆλθον διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρέτησουν.

— Γιατί ὄχι; Ἐνῷ πρὶν περνούσαμε πρὸ τῆς Ῥωσικῆς ἐκκλησίας, ἐγεννήθη—κε 'στὸ κεφάλι τοῦ Γιάννη ἡ ἀπορία, ἂν πέσῃ τὸ καμπαναριό, ἀπὸ ποῖο μέρους θὰ πέσῃ; ὁ Γιάννης ἔλεγε δεξιά, ἐγὼ ἔλεγα ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ δρόμου. Τέλος ἐβίβλαμε στοίχημα. Νὰ ἴδωμε ὁποῖος χάσῃ, θὰ σοῦ πληρώσῃ τὲς μπουκάλους.

Μικαέλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρούλης Ἀλέκος ἔχει ἀδελφὴν, Ζωὴν ὀνομαζομένην.

— Γιατί μαμά, ἐρωτᾷ μὴ μὲρα, στὸ Χριστὸς Ἀνέστη λέγουν ὅλο Ζωὴ χαρισάμενος καὶ δὲν λέγουν καὶ Ἀλέκο χαρισάμενος;!!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἀεροναυτοπούλας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθήναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 9 Αυγούστου 1911

ΣΗΜΕΡΟΝ τελειώνει ὁ πρῶτος γύρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ ἀρχίζει ὁ δεύτερος. Ὡστε ἂν δὲν εἶδε κανεὶς δημοσιευμένην ὡς τώρα τοῦλάχιστον μίαν τὸν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι Συλλογὴ τοῦ δὲν ἐλήφθη. Ἐτοί παύουν καὶ αἱ ἀνευ ἀπαντήσεων ἐρωτήσεις.

Κερκυραϊκὴ Αἶρα, ὅλοι τοῦ σπιτικοῦ μου, εἰς τοὺς ὁποίους ἤφισεν τὴν καλλιτέραν ἐντύπωσιν, ἀντασπάζονται: ἄλλοι νὰ μείνῃς μίαν τοῦλάχιστον ἐβδομάδα εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν. Ἡ ἐπιστολή σου μὲ τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἁγίαν Σοφίαν μὲ συνεκίνησεν.

Λές καὶ τῷξερα, Δαφνοστεφὴς Νίκη, καὶ σήμερα δημοσιεύω ἐν ἀπὸ ἐκείνα τὰ εἰκονογραφημένα ἀστεία, ποῦ τὸσον σοῦ ἀρέσουν. Πρῶτα βραβεῖα εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμόν. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ πολλὰς φορές· ἀλλ' οἱ Διαγωνισμοὶ μας, βλέπεις εἶνε πολλοὶ καὶ διάφοροι. Πέντε ἀδελφὰ κάθε συνδρομητοῦ δικαιούσιν νὰ ἔγρουν ψευδώνυμον καὶ ἐπομένως νὰ στείλλουν ψευδῆματα.

Ἑλλάς τοῦ Μέλλοντος, εἰπέ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου, ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει εἶνε ἐλεύθερον. Εἴγες δὲν εἶγες, βλέπω, ἐγέμισες δύο σελίδες· ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς θὰ προτιμῶσαι νὰ μοῦ γράφετε χωρὶς στοιχήματα ποῖα θὰ πρωτολελειώσῃ τὸ γράμμα τῆς, — δηλαδὴ ποῖο ἤσυχαι καὶ εὐχάριστα. Νά;

Κατὰ τὸν κανονισμόν, Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου, τὰ βραβεῖα δὲν ἀνταλλάσσονται· ὥστε σοῦ ἔστειλα τὸν 18ον τόμον. Φαντάζουαι τί ὥραϊον θὰ εἶνε τώρα τὸ ἐξακουστὸν Κρουονέρι σὰς μὲ τὰς τῶν οἰκογενείας ποῦ παραθερίζουν ἐκεῖ.

Ἀλλὰ τὴν τύσην εὐχάρισται αἰσθάνομαι καὶ ἐγὼ ὅταν σὲ διαβάω, Στάθων Ἀρόσου. Διότι γράφεις εὐμορφὰ καὶ καλλιγραφικὰ. Ἐλα λοιπὸν, προσπάθησε νὰναπληρώσῃς τὸν χαμένον καιρὸν, ἀφού πρὸ πολλοῦ ἡμεροῦς νὰ ἦσιν συνδρομητρία. Τετράδιον ἔστειλα.

Νυμφαία, χαίρω πολὺ ποῦ ἔγινες καλὰ. Ὡστε καλὴν συντροφίαν σοῦ ἐκράτησα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀσθενίας σου, ἔ; Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς νὰ συλλογίζωμαι, ὅτι παρηγορῶ τὰ ἄρρωστα παιδιὰ μου — ἀλλὰ... καλλιτέρα νὰ μὴ μὴ ἄρρωσταῖναι. Τί λές; Δι' παραγγελίαν σου ἐξετελέσθην.

Ἡχώ τῆς Καρδιάς, σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια. Περὶ ἑξῆς ὅσα μοῦ γράφεις διὰ τὸν μιαν Βούλγαρον μουσικόν. Ἰσως θὰ περάσῃ χρόνιαν φορὰν καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν καὶ θὰ γνωρισθῶμεν. Ὁ δικός μας Δωρὴς δὲν ἀκούεται πλέον. Πρὸ καιροῦ μοῦ εἶπαν, ὅτι σπουδάζει εἰς τὴν Βυζάντιον.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος σὲ πληροφορεῖ, Αἴγειρε, τί γίνεται καὶ ἐδῶ. Σήμερα μάλιστα ποῦ σοῦ γράφω, κἀμνει μὴ κημίαν φορὰν καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν καὶ θὰ τὸν γνωρισθῶμεν. Ὁ δικός μας Δωρὴς δὲν ἀκούεται πλέον. Πρὸ καιροῦ μοῦ εἶπαν, ὅτι σπουδάζει εἰς τὴν Βυζάντιον.

Ἡ σημερινὴ ἐπιστολή τοῦ κ. Φαίδωνος σὲ πληροφορεῖ, Αἴγειρε, τί γίνεται καὶ ἐδῶ. Σήμερα μάλιστα ποῦ σοῦ γράφω, κἀμνει μὴ κημίαν φορὰν καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθηνῶν καὶ θὰ τὸν γνωρισθῶμεν. Ὁ δικός μας Δωρὴς δὲν ἀκούεται πλέον. Πρὸ καιροῦ μοῦ εἶπαν, ὅτι σπουδάζει εἰς τὴν Βυζάντιον.

Ὁ Ναυτίλος μοῦ γράφει: «...μὴ ψάλα στρωμένη στὴ σκιά, εἰς τὸ περιβόλι μας, ἐγὼ δὲ καὶ τὰδελφία μου, μ' ἓνα τόμο σου στὸ χέρι, ὁ καθένας, διαβάζομε εὐτυχῆς — εὐτυχῆς. Πόσον εἶσαι ευεργετικὴ διὰ τὰ παιδιὰ, ἀγαπητή μου Διάπλασις!... Ἄν ἦτο στὸ χέρι μου, θὰ ἐνέγραφα ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας. Τὴν στερήσιν σου τὴν θεωρῶ ὡς ἀτύχημα δι' αὐτούς...»

Ὁ ἐλεγεῖς ὅτι τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολήν συνεχίζει τὸ Δοξασμὸν Εἰκοσιένα, ποῦ μοῦ ἔκαμνε δύο νέους συνδρομητὰς καὶ μοῦ γράφει: «Νὰ ἤξευρες πόσον εἶμαι εὐτυχὴς ὅταν σοῦ ἐγγράφω συνδρομητὰς! Ὅχι τὸσον διὰ τὴν

ἀνταμοιβὴν ποῦ μὲ ἀναμένει, ὅσον διὰ τὴν καλὴν πράξιν ποῦ κἀμνει. Ἐνα τόσον ὥραϊον περιόδικον τῶν Ἑλληνόπαιδων — λέγω εἰς τὸν ἐαυτὸν μου — πρέπει νὰ ἔγῃ πολλοὺς συνδρομητὰς!...

Βεβαίως, Ἰδιότροπε Σανθούλα, ἦτο σύμπτωσις. Ὅπως πολλὰκις συνέβη καὶ μὲ ἄλλους. Ὡστε δὲν πρέπει νὰ ἔγῃς παράπονον, ἀφού ἄλλως τὸ ξέχουσι πόσον σ' ἀγαπᾷ. Νά, πολλοὶ παραπονοῦνται διὰ καθυστερήσεις Μ. Μυστικῶν καὶ πρέπει νὰ λάβω ἓνα μέτρον. — Κύριοι καθυστεροῦντες, παρακαλεῖσθε νὰ ποδώσετε.

Τὸ πρᾶγμα διορθώνεται· εὐκολώτερα, Ἐπαύσας Πλαῖας. Ἀρκεῖ νὰ κἀμνῃς αὐτὸ ποῦ λέγεις· καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θὰ τὸ κἀμνῃς, διότι ἡ ἐπιστολή σου μαρτυρεῖ τὴν εὐκρινὴ ἐκείνην μετάνοιαν, ποῦ ἐμπνέει τὰς μεγάλας ἀποφάσεις. Θάρρος λοιπὸν καὶ ἐπιμονή! Καὶ γράφε μοῦ κάπου — κάπου.

Ὡραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Μαγαμένη Καμέλια, Κρημικοπούλα, Ἑλληνικὴ Θεότης καὶ Πολιτικός Ἀστήρ.

Τυπογραφικὰ λάθη: Ἡ λύσις τῆς 5^{ης} ἀριθμ. 230 Ἀσκήσεως τοῦ 24ου φύλλου, κατὰ λάθος ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 35ον ὡς Ἐκάβη — Ἐκάτη, ἐνὸς προφανῶς εἶνε Ἐλάτη — Ἐκάβη. — Ἐπίσης ἡ Ἡχώ τῆς Καρδιάς μὲ παρακαλεῖ νὰ διορθώσω μίαν φράσιν τῆς (Παπαρούνας) τῆς. (Σ. Σ. Σ. φύλλ. 35ον). Ἐκεῖ δηλ. ποῦ λέγει «τὸ κομψὸ, καμαρωτὸ κεφαλάκι σου πάντοτε λατρεύεται», θέλει: «ταλαντεύεται».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Σβύνει ἡ ἀνάμνησις» τῆς Κρημικοπούλας. — «Ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ» τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος. — «Στὸ ἀγγελουδὶ» τῆς Ἑλληνικῆς Θεότητος. — «Οἱ στρατιῶται» τοῦ Μικροῦ Ἡρώος. — «Ἡχώ τῆς Καρδιάς» καὶ «Ἐντυπώσεις» τῆς Ἡχὸς τῆς Καρδιάς. — «Λετός καὶ Ἀσπάλαξ» τοῦ Ἀθανασίου Λιάκου. — «Τὸ φάντασμα» τῆς Ἐπιφάντου Πλειάδος. — «Θερινὴ Βραδυὰ» τοῦ Αἰγείρου. — «Ταξιδί» τῆς Νυμφαίας. — Ἀνεκδοτὰ, Παίγνια, Παίδ. Πνευμ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Δόγια τοῦ Ἀέρος» — «Τὸ δίκαιον τοῦ ἀνθρώπου» κλπ. — «Ὁ ἐγγαστριμυθὸς ταῖνός» κλπ. — «Ὡρα παύσεως» κλπ. — «Δύστυχο καρδί» κλπ. — «Ἡ γαργά» (ἀκατάλληλον). — «Ὁ ἀγεωγράφος» κλπ. (Ἀτεχνοί στίχοι, σχολαστικὴ γλῶσσα, κλπ.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ὡλήν, α. Ποιμενὶς τοῦ Αἰῶνος, κ. (Μ. Φ.). Εὐκρινὴς Φιλία, κ. (Κ. Γ.). Δοξασμὸν Ἐλευθερίας, α. (Δ. Π.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Σταγὼν Ἀρόσου (0) μὲ Ἐξόριστον Ἀνθίδα, Σουλφίδα, Ἀρόσου τῆς Ἡρώας, Ζαπλίδα, Ζαφίρην, Ἀρχιζέλιον — ὁ Φῶτος Τζαβέλλας (0) μὲ Δωδωναῖον, Σιελίδα, Κάμεν — ἡ Ἀντικὴ Ἀδία (1) μὲ Ρυγιδέτιον, Μαύρα Μαῖνα, Ροδοπαῖαν, Ἑλληνοπούλαν, Συναγὴν Ναυτοπούλαν — ἡ Ποικιλίσσα τῆς Ἐρείκης (0) μὲ Ζερβίην, Ἑλλάδα Ὀνειρομένην, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Ροδοπαῖαν Ἑλληνοπούλαν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Σωφραζέταν (ἔστειλα, ἡ περὶ τῆς ἐρωτῆς δὲν εἶνε συνδρομητρία καὶ... φρόντισε νὰ γείνῃ) Ξεντεμένην Σιαννοπούλιν (ἔστειλα, νά, ἔγω καὶ ἐκεῖ συνδρομητὰς) Ἀντικὴν Ἀνίαν (τί σημαίνει νὰ σοῦ στείλω;) Ὡλήν (ἔ, μὰ βέβαια θὰ χάσουν τὰ ἴχνη σου) Ποικιλίσσαν τῆς Ἐρείκης (ἔστειλα) Λευκὴν Θεάν (ὁ ἀριθ-

μὸς τοῦ λαχείου σου ἐν 2.370 καὶ... νὰ κλειθῶνς τὸ συρτάρι σου) Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον (τόμους ἔστειλα) Ἀδελφὴν Στέφανον (τόμον ἔστειλα ἐπὶ συστάσει) Ἑλληνικὴν Δόξαν (αὐτὸ ἀκριβὲς εἶνε: δὲν ἀνταλλάσσουν ὅλοι πρέπει νὰ προτείνῃ κανεὶς διαρκῶς καὶ εἰς πολλοὺς) Παπάμι (μοῦ φαίνεται ὅτι καὶ πάλι ἔχεις καιρὸν νὰ στείλῃς λύσεις, διότι εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς δημοσιεύσεώς των, ποῦ πάντοτε ἀργεῖ) Ἀγγελιαφόρον Ἐρμῆν (ἂν θέλῃς νὰ τὸ περιγράψῃς γὰρ ἐξασκήσεις, ἀλλ' ὄχι διὰ νὰ δημοσιεῖσθῃ) Χαρίκλειαν Β. Κ. (ἔχει καλῶς) Ἐθνικὸν Πόθον (ἔχει καλῶς) Ἀρχιζέλιον (καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἐχάρηκα πολὺ ποῦ σ' ἐγνώρισα) Σκληρὰν Πραγματικότητα (βραβεῖον ἔστειλα· περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου πρὸς δημοσίευσιν) Δωδωναῖον (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ τὸ Ἀπόρρητο Σοῦλι θὰ στείλῃ τρεῖς τοὺς ἐπὶ τὴν Ἡρώδα τοῦ Σουλίου, δὲν εἶνε δυνατόν! μπορεῖ μάλιστα νὰ ἔστειλε καὶ νὰ ἐχάρῃ) Φῶτον Τζαβέλλαν (ἔστειλα· μήπως δὲν εἶγες σημείωσιν τὴν ἡλικίαν σου;) Ἐθνικὸν Ἀδάρον (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Φοῦλι (ἔστειλα· καλὰ ἔκαμες) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ἄχ, αὐτὸς ὁ κλῆρος! νὰ ἤξευρες πόσας ἐκτοντάδας ἔγω ποῦ περιμένουν!) Κυνήγον τῆς Ἐρήμου (ἔστειλα καὶ πιστεύω νὰ σοῦ ἀρέσουν) Ματαμένο Φεγγάρι (βραβεῖον ἔστειλα· ὥραία ἡ ἐπιστολή σου) Ζήτῳ ἡ Ἐνωσις (βραβεῖον ἔστειλα) Ἀγγελον Β. (εὐχαριστῶ, νὰ μοῦ στείλῃς, καὶ ὅ, τι ἐχρήνω θὰ δημοσιεύω) Ἐλευθερίαν (μυρία εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου) Ἰριδα, Μικρὸν Ἡῶα, Ὑπερασπαστὴν τῆς Ἑλλάδος κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Αυγούστου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

